

ΑΓΓΑΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΕΝ ΑΦΡΙΚΗ.

Μετά τὴν Πορτογαλίαν, Τσιπανίαν και Ὀλλανδίαν ἔξηπλωσε και ἡ Γαλλία τὰς ἀποικίας της εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, τὴν Ἀμερικὴν και τὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀλλὰ κατ’ ὅλιγον αἱ πλεισταις τῶν ἀποικιῶν τούτων ἀποεῖσταις τὸν ζυγὸν τῆς μητροπόλεως περιῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν· και αἱ ὑπολειπόμεναι δὲ ἔτι ἀπ’ αὐτὴν καὶ δυνατοῦσι τὰς νὰ κυριεύσωσι ποτε κατὰ πρώτην περίτασιν ἀρπάγης και ἔτις, τὴν δυσίαν ἐπιτρέπει δὲ πόλεμος, ἀν δὲ φθάσωται νὰ ἀναλάβωται τὴν ἀνεξαρτήσιαν τῶν.

Ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν διτε τὸ ἔθνος τοῦτο ἄμα καταρθώσῃ νὰ καταταθῇ εἰς νέον τόπον, ῥίζουται βαθέως αὐτόθι και αὐξάνει βελημῆδον τὰς δυνάμεις του. Οἱ Γάλλοι διτε δὲ τούναντίον, ἀν και ἐπαθην απὸ πολλοὺς συνεχεῖς πολέμους και ὑπερόγκους δραπάνας, δὲν εὐτύχησαν εἰστει νὰ στερεωθῶσιν εἰς τὴν Ἀλγερίαν. Ἀλλ’ ἐσχάτως και οἱ Ἀγγλοι αὐτοὶ ἡγιεῖσαν νὰ διπιθορῷσιν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐπιδίου· τοῦτο δὲ φένεται τόσῳ μᾶλλον παράδειξον, διστο κατεστάθησαν ἔκει πρὸ τεσσαράκοντα ἥδη ἐπών. Τὸ κλίμα τῆς χώρας τούτης ἦτο εὔχρατον και ὑγιεινό· διότι κατὰ τὸ 1835 ἀπὸ 3,254 ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀπέθανεν ὑπὸ τύφου καθ’ ἔτην τὴν πολύπονον ἐλείνην ἐκτραχείαν, οὔτε ἡγαγάσθη μάλιστα τοῦ λόγου νὰ μακρυνθῇ ἐν ὃ τὸ τῆς Ἀλγερίας δι; νοσῶδες ἐβλαψεν ἐνέκχειν καιρίων τοὺς Γάλλους. Ἐπειτα εἰς μὲν τὸ Εὔελπι ἀκρωτήριον ὑπῆρχον λαοὶ χριστιανοὶ καταχρόμενοι· εκ τῆς Εὐρώπης, διάχοροντες δίον ποιμενικὸν, ἡ σκηνήτην και κατέχοντες ἐκεῖτεν τοῦ τόπου ἐκείνου, ὥστε ἰδύναντο νὰ χρηιμεύσωσιν δις ὅργανον και ἄλλων κατατήτεων, ἢ τούλαχιστον ἀμύνης· εἰς δὲ τὴν Ἀλγερίαν ἀταξάπαντες οἱ κάτοικοι ἦσαν ἔχθροι τοῦ Εὐρυγελίου. Τέλος οἱ μὲν Κάρροι μόλις ἀριθμοῦσιν τοὺς 160,000 ἐκτὸς τῶν Χοττεντότων, οἱ δὲ Ἀράβες και οἱ Καβύλοι λέγονται δις 4 ἢ 5 ἑκατομμυρίων, ὥστε εὐκόλως συγχροτοῦσι δύναμιν 500,000 μαχίμων στρατιωτῶν, και τεσκευάζουσιν δύλα και πυρίτιν, διτε δὲ τοῖς λείπει εὐκόλως πορίζονται ἐκ Μαυριτανίας (Μαρόκ) Τύνιδος (Τούνεζ) Μελίτης και Καρτήτης (Γιβραλτάρ). Και δυω; οἱ Ἀγγλοι οὐχὶ μόνον ἐξηγγρίωσαν τοὺς δυούσιους τούτον ἡμέρους και εὐχάριστους κατοίκους, ἀλλὰ τοὺς ἡγάγγειους μάλιστα και εἰς ἀποστασίαν, προσέτι δὲ και εἰς μετανάστευσιν. Ως εἰκοσιπέντε χιλιάδες ἀνθρώποι, ἀνδρες, γυναῖκες, γέροντες και παιδίς, βεβηρυμένοι τὴν καταδυνατεῖν τῶν Ἀγγλων ἀπεχώρησαν τῆς κεντρώχις Ἀφρικῆς, και ἀδιακόπως ἔτι μᾶλλον μακρύνονται ἐφ’ ὅστον καταδίωκονται ἀπὸ τὰ διπλατῶν ἔχθρων, οὔτε εἰρήνης ὑπόσχεσιν, οὔτε ἀμνηστίαν θέλοντες νὰ ἀκούσωσι, φέροντες δὲ μεθ’ ἔσυτῶν ἀπονῦδον τὸ μίσος· κατὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ διόματος. Οἱ δὲ Κάρροι, τοὺς δυούσιους σήμερον πολεμεῖ δ’ Ἀγγλος Χάρρου Σμίθ, μόλις κατὰ τὸ ηπειροθέντα εἰς τὸ θουλευτήριον ἔγγραφα ἔχουσι πέντε δις ἑξακινδυνάς δύλων,

τὰ ἁποῖς δὲν γνωρίζουσιν οὔτε νὰ ἐπισκευάσωσι· πρὸ τινῶν δὲ ἵτῶν μόνον ἐννόησαν τῶν ἐππων τὴν πολεμικὴν χρήσιν ἀλλὰ τὸ ἐπιπικόν των δὲν ὑπερβάνει τοὺς διστιχιλίους ἵππεις. Τοιούτοις ἀντίπαλοι γίνονται διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἐπίφοροι· ὡς κλέπται τωράντει θεωροῦνται ἀπαράμιλλοι κατὰ τὴν τόλμην ἐνταῦθη και τὴν ἐπιτηδιότηταν ἀλλ’ ὡς στρατιῶται ἀφανίζονται σχεδὸν ὡς σκιά ἄμα θωστοὶ ἐρυθρόν στολήν· "Οὐεν καθ’ ὅλον τὸν πόλεμον τοῦ 1834—35 ἐξέλιπον τεσσαράκοντα τέσσαρες μόνον ἀνθρωποι, ἀνδρες, γυναῖκες και παιδία, ὡς μαρτυρεῖ ἀξιωματικός τις Ἀγγλος αὐτόπτης δ. Κ. Ἀλέξανδρος· ἀλλ’ ἡ ἀποικία ὑπέφερε πολυμεδεῖς κακώσεις δηλ. 456 οἰκίαι ἐκάσταν, 11930 διάφοροι κτήη· και 6000 ἵπποι ἀνηρπάγησαν, ἔκτὸς αἰγῶν και προβάτων νυτλ.

Οτε κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18 αἰώνος ἡ ἐταιρία τῆς Ολλανδικῆς Ἰνδίας ἀπεράτισε τὴν σύστασιν ἐμπορίου εἰς τὸ Εὔελπι ἀκρωτήριον, δὲν ἐπάκτεινε κυρίως νὰ καταστήῃ ἀποικίαν αὐτόθι· διότι ἀξιοι ταύτης ἐνομίζονται οἱ τόποι, ὅπου μεταλλεύονται ἀργυρος και χρυσός και τιμαλφεῖς λίθοι, ἡ παράγονται προϊόντα τούθη εἰς τὸ ὑπὸ τὴν διακεκαυμένην ζώνην Ἑδαφος, οἷον τὰ ἀρώματα, τὰ δροῦσι θμως εὑρίσκονται ἀλλοῦ εὐποριστότερα· ἔτελος δὲ μόνον νὰ προταραπευάσῃ εἰς τὴν ἀκραν τῆς Ἀφρικῆς τόπον τινὰ ἐπιστιομοῦ και ναυλόγιον τῶν Ολλανδικῶν στόλων ὡς κλειδίον τῆς Ἰνδίας· θαλάσσης ἀνάλογον μὲ τὸ ἐπίνειον τῆς Καρτητῆς (Γιβραλτάρ). "Οὐεν μὲ τρία πλοῖα μόλις φέροντα 250 ἐπίθιτας ἡγικυροβόλησαν δ Γανν Ροεβεν εἰς τοὺς κιγιαλούς τοῦ δρόμου Table-Bay. 'Ο δὲ μικρὸς αὐτος ἀριθμὸς ἡγετεῖν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ, και ποτὲ ἡ ἀποικία δὲν ἐλαβεν διάγχην τῆς μητροπόλεως· ἐμελειν διμως κατὰ τὸ 1795 δηλ. 143 ἔτη μετὰ τὴν σύστασιν τῆς νὰ προτελθῇ και νὰ πάθῃ.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους γεωγράφους και περιηγητὰς ἡ Ἀφρικὴ ἔχουσα σχῆμα· ἀνωμάλου πυραμίδος φέρει ἀλλεπαλλήλα, ἀλλ’ ἀπότομα δροπέδια, τῶν διποίων τὸ ὑψηλότατον ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην κοινᾶς μεγάλην ἔρημον, τόπον ἀγνωστὸν και ἀνεξερεύνητον μέχρι τούδε κατοικούμενον ὑπὸ πλήθους διαφέρων ἐθνῶν, τὰ διποία διηγημένα εἰς πατρίδας κατασπαράττονται ἀκκαταπάντως και ἀπωθοῦνται ἀμοιβαίως πρὸς τὰς ἐπιχατάς τῆς εὐρυχώρου ταύτης ἡπέρου. Πόθεν δ ἀρά γε προσήλθεν ἡ λύστα τῶν τοιούτων πολέμων και ἀλληλοφονιῶν; Μήπως τὴν διέγειρεν ἡ ἀνδραποδοκατηλεῖς, η δ συγγρατισμὸς τοῦ Μωαριεβανισμοῦ, δοτις προγράφησεν εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, ὥστε οἱ ἀνταγωνιζόμενοι σῆμερον κατὰ τὸν Ἀγγλων λαοι, πάντη ἀγνωστοι μέχρι τίνος, διομάζονται συλλήβδην Κάρροι παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Κιαφίρ, τούτεστιν ἀπίστοι· "Οποιαδήποτε ὑπάρχῃ ἡ ἀληθῆς αἰτία, μένει διολογούμενον διτε αἱ διάρροροι φυλαι· συνελαυνόμεναι δις κύματα φέρονται εἰς τὰς ἀκτὰς ἀσθενεῖς και διλγάριθμοι. Ἐκ τούτων δὲ οἱ Καλαί λεγόμενοι, οἵτινες ἡδη πεισθαλλουσι, οἱ Λαζαρίτες τῆς Αβυσσηνίας τὰ δρία, ἀνεφάνησαν μόνον περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνετῶτος αἰώνος. Νεήλυδες διμοίας θεωροῦνται και ἄλλοι Αἰθίοπες κατασταθέντες εἰς τὰς